

sed potius timendus est ille, qui postquam occiderit corpus, potest et animam in gehennam ignis detrudere (1). Igitur prædicare oportet super tecta, quæ secreto aurium nobis sunt commissa (2), neque abscondenda sub modio est lucerna, quam Christus nobis confidit, sed constanter super candelabrum tenenda, ut luceat omnibus qui in domo sunt (3); quorsum enim in mundum missi sumus? nonne ut veritatem Dei homines doceamus et eorum vitia corrigamus, idque opportune, importune, arguendo, obsecrando, increpando in omni patientia et doctrina (4)?

4. Etenim quamvis tempora periculosa advenient, quæ jam experimur, quibus homines nolint amplius doctrinam nostram audire, quæ doctrina est Christi, sed potius fabulas ament et eligant sibi magistros prurientes auribus et a veritate quidem auditum avertant; nobis tamen commendatum est ut vigilemus, in omnibus laboremus, ut opus evangelistæ perficiamus, ut ministerium nostrum impleamus (5): Christus enim Deus nobis illud imposuit, eique magis quam hominibus obedire oportet, ne animarum sanguinem ex manu nostra requirat (6).

(1) Matth. x, 28. (2) Matth. x, 27. (3) Matth. v, 15.
(4) II. ad Tim. iv, 2. (5) II. ad Tim. iv.
(6) * Si dicente me ad impium: Morte morieris, non annun-

5. Doctores ergo a Christo constituti, in mentem sacerdotes revocent unum esse Doctorem nostrum, unum Magistrum Christum (1), unam porro esse doctrinam quam docere debemus, quamque nos docuit et docet unus Christus; meminerint se doctores, nisi per Christum, cum Christo et in Christo esse. Cum Dominus noster a seipso docens auribus obloquitur, eo ipso hominum cordibus veritates insinuat; nobis vero non nisi auribus per verba a Christo tradita insonare datum est, ipse efficit ut verba nostra hominum corda pertingant. Ne igitur Christi sermonibus et veritatibus vanam nostram eloquentiam vel falsos conceptus misceamus, quia non domini sed ministri veritatis sumus, non doctores supremi sed præcones. Non aliter apostoli doctores fuerunt, quibus dictum est, ut testes essent et testimonium veritati redderent (2).

6. Denique ne sacerdotes obliviscantur Christum lucem et doctorem fuisse, non modo verbis, verum etiam quin imo potissimum factis et virtutum exemplis; ideoque hoc suis præcepisse discipulis: « Luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona et glorificent Patrem vestrum

tiaveris ei... ipse impius in iniquitate sua morietur, sanguinem autem ejus de manu tua requiram. » Ezech. iii, 18.

(1) Matth. xxii, 3.
(2) Act. Apost. i, 8. — Joan. xix, 35.

qui in cœlis est (1). » Hac agendi ratione melius quam verbis homines Deum ac Christum cognoscent, nempe christiano vivent more, ut vitam æternam adipiscantur, quia « Hæc est vita æterna: ut cognoscant (mente et opere) te solum Deum verum, et quem misisti Jesum Christum (2). »

IV.

De Potestate ligandi vel solvendi.

1. Extat in Ecclesia ligandi vel solvendi potestas, quæ uno verbo *clavium potestas* dicitur: hac nobis concessum est peccata vel remittere vel retinere, claudere cœlum vel aperire, cœlique thesauros in adoptionis filios effundere, homines vero in novitatem vitæ regenerare, vel hujus vitæ abundantiam atque augmentum conferre. Potestas hujusmodi Christi propria est, quia prorsus divina et non nisi ipsi a Deo collata, cui thesauri omnes gratiæ et vitæ commisi fuerunt. Verum quoniam hac ad missionem, de qua supra egimus, adimplendam indigebamus, Christus largissime et abundantissime nobis contulit, eaque omnes Cordis sui thesauros quasi dominis in domo sua confidit. Plenitudo sane potestatis hujus in supremo Ecclesiæ capite est, quia ipse Christi vices ut Capitis gerit; ma-

(1) Matth. v, 16.

(2) Joan. xvii, 3.

gna adhuc satis in aliis Ecclesiæ primis Pastoribus invenitur, qui cum Capite a Spiritu sancto proprie positi sunt, ut regant Ecclesiam Dei; minor vero, nec illa parva, nobis minoribus sacerdotibus confertur. Nos ergo ex Christi munificentia ministri thesaurorum ejus sumus et dispensatores mysteriorum Dei.

2. Quanta sit quamque divina hæc potestas ex eo patet quod ejus gratia tota fidelium Ecclesia, reges atque populi, principes et subditi nobis subiciantur; quia, inquit S. Jo. Chrysostomus, cœlum ipsum atque ipse Dæus sacerdotibus subditur eique obedit: nam « quæcumque inferne sacerdotes faciunt, eadem Deus superne confirmat; servorumque sententiam ipse Dominus ratam facit (1). »

3. Quod vero hac potestate efficere valeamus tantisper consideremus. Nemo cœlorum regnum ingredi potest, quin sacerdos regenerationis lavacro per aquam et Spiritum sanctum abluat; hac vita æterna et glorioso regno privantur, qui Domini Jesu carnes non manducant et sanguinem ejus non bibunt, quæ sacerdos incruento sacrificio præparat et petentibus distribuit; nemo peccatis irretitus iterum Deo reconciliari potest, et filius adoptionis fieri ac cœli hæres et cohæres Christi, nisi sacerdote judice

(1) S. Joan. Chrys. de Sac. l. 3, 5.

a peccatis solvatur, suoque nutu ipsi cœli januæ aperiuntur. Ergo hac præditus potestate presbyter æternos extinguit ignes, quos homo criminum reus sine eo vitare non potest; vitam immortalem beatamque præbet, quam sine eo nemo ingredi potest; ideo sacerdos vitæ et mortis æternæ est arbiter, gratiæ et damnationis æternæ; ipse homines divinæ naturæ consortes efficit et corporis Christi membra; ipse etiam in extremo vitæ momento benedictione sua in cœlum inducit.

4. Profecto hujusmodi divina potestas directe ex amantissimo Jesu Corde effluit; inde enim, annuentibus Ecclesiæ Patribus, omnia sacramenta originem ducunt, quæ nobis administranda commissa fuerunt, ut vitam et gratiam hominibus largiremur. Videat igitur sacerdos quid agat cum ea confert, quia ex Salvatoris fontibus sanguinem ejus haurit, pretiosissimum hunc sanguinem manibus suis tractat, in populum sibi subjectum effundit, quem a peccatis eluit vel Christi Jesu donis ditat. Sane hujus sanguinis efficacitas non e sacerdotis meritis desumitur: sed nonne horrendum cogitatu est, ut qui sanguis pro aliis salus est et remedium, pro sacerdote effundente in vituperium et mortem convertatur? Heu! quid erit nobis si aliis cœli januas aperiamus, dum iisdem clavibus inferorum locorum nobis abyssos patefaciamus?

5. Difficile valde est confessarii præsertim munus, atque « angelicis humeris formidandum (1) » ut de eo quod Concilium tridentinum de munere episcopali profert dicamus. « Nam si de propriis sceleribus rationem reddere exhorrescimus, ac si non valeamus ignem illum effugere, quid illi exspectandum est, qui tam multorum nomine causam sit dicturus? Quod autem hoc verum sit, audi B. Paulum dicentem; imo potius non illum, sed in ipso loquentem Christum: « Obedite præpositis vestris et subjacete eis: ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro animabus vestris reddituri (2). » Quare S. Gregorius docebat tot soli animas esse sacerdoti, de quibus apud judicem rationem reddere debeat, quot subditi sunt quibus præest (3). Itaque scientia et sanctitate sacerdotem præditum esse oportet, ne animas sibi commissas et seipsum perdat: vivamus ergo ut S. Paulus insinuat, « nemini dantes ullam offensionem, ut non vituperetur ministerium nostrum: sed in omnibus exhibeamus nos sicut Dei ministros (4). »

6. Placet concludere Concilii tridentini gravissimis verbis, quibus Episcopus hortatur ut sacerdotes corrigant. « Cum proprie

(1) Conc. Trid. Sess. vi, c. 1.

(2) S. Joan. Chrys. de Sac. 1 3, c. ult. - Ad Hebr. xiii, 17.

(3) Lib. 4. Mor. cap. 16.

(4) II. ad Cor. vi, 3-4.

Episcoporum munus sit, aſt, ſubditorum omnium vitia redarguere; hoc illis præcipue cavendum erit, ne clerici *præſertim ad animarum curam conſtituti*, criminoſi ſint, neve inhoneſtam vitam, ipsis conniventibus, ducant. Nam, ſi eos pravis et corruptis moribus eſſe permittant, quo pacto laicos de ipſorum vitiis redarguant, qui uno ab eis ſermone convinci poſſent, quod clericos ipsis patiantur eſſe deteriores? qua etiam libertate laicos corriperere poterunt ſacerdotes; cum tacite ſibi ipſi reſpondeant, eadem ſe admiſiſſe quæ corripunt (1)? » Hæc veriſſima ſine dubio ſunt, maxime ſi de pœnitentiæ tribunali agatur, in quo ligandi vel ſolvendi poteſtate utimur: caveamus ergo ne hæc tanta poteſtas ex liberaliſſimo Cordis Jeſu amore nobis tradita, ut ipſi animas afferamus, in animarum perditionem vertatur, quas Chriſtus ſuo ſanguine redemit.

V.

De Poteſtate ſacrificium offerendi.

1. Ad cultum Dei ſtabiliendum, Chriſtiſque religionem propagandam et confirmandam ſacrificium neceſſarium erat. Sacrificium eſt ſupremus religionis actus et latriæ ſeu adorationis cultus, quem Deo homines debent; eſt creaturarum ratione præ-

(1) Conc. Trid. Sess. xiv Decr. de Ref. Procem.

ditarum ſupremo Dei conditoris dominio ſubjectionis actus. Poſt Adæ culpam Deus, ſub figuræ quidem ratione, animalium, aliorumque comestibilium ſacrificia et oblationes grata habuit, quatenus ſacrificium unicum repræſentabant, quod a Chriſto Deo ſerius erat offerendum. Jam, adveniente Chriſto, Deus ſacrificia omnia rejecit: « Non eſt mihi voluntas in vobis, dicit Dominus exercituum: et munus non ſuſcipiam de manu veſtra. Ab ortu enim ſolis uſque ad occaſum, magnum eſt nomen meum in Gentibus: et in omni loco ſacrificatur, et offertur nomini meo oblatio munda, quia magnum eſt nomen meum in Gentibus, dicit Dominus exercituum (1). »

2. Sacrificium, de quo Malachias loquitur, Deo gratiſſimum et acceptiſſimum, illud eſt quod Filius Dei ſanctiſſimus homo factus Patri ſuo cruci affixus obtulit, toto effuſo ſanguine et morti devotus. Chriſtus ſemel vita functus atque a morte ad vitam iterum revocatus, non ſane iterum atque iterum morti et cruci addicitur: « Non enim in manufacta Sancta Jeſus introivit, inquit Apoſtolus, exemplaria verorum: ſed in ipſum cælum, ut appareat nunc vultui Dei pro nobis: neque ut sæpe offerat ſemetipſum, quemadmodum Pontifex intrat in Sancta per ſingulos annos in ſanguine a-

(1) Malach. i. 10-12.

lieno: alioquin oportebat eum frequenter pati ab origine mundi: nunc autem semel in consummatione seculorum, ad destitutionem peccati, per hostiam suam apparuit... Christus semel oblatus est ad multorum exhaurienda peccata (1). »

3. Quod si semel tantum suis holo-caustum morte sua obtulit, nec amplius fiet ut morti devoveatur, quomodo fit, testante Malachia, ut offeratur in omni loco nomini Dei oblatio munda? Quæ alia hæc oblatio esse potest quam illa una, quæ semel facta est a Christo? Utique semel Christus pro nobis in cruce obiit, semel sanguinem suum fudit; sed antequam vita cederet « Cum dilexisset suos qui erant in mundo, in finem dilexit eos (2): quare panem accipiens eique benedicens, fregit deditque discipulis suis et ait: « Accipite et manducate: Hoc est corpus meum: » Simili modo calicem discipulis in mensa recumbentibus porrexit inquit: « Bibite ex hoc omnes. Hic est enim sanguis meus novi testamenti, qui pro multis effunditur in remissionem peccatorum... Hoc facite quotiescumque bibetis in meam commemorationem... Quotiescumque enim manducabitis panem hunc et calicem bibetis: mortem Domini annuntiabitis donec veniat (3). »

(1) Ad Hebr. ix, 24-28.

(2) Joan. xiii, 1.

(3) Matth. xxvi, 26-28. - I. ad Cor. xi, 25-26.

4. Hac sane ratione Ecclesiæ sacrificium perpetuum Christus instituit; hæc est « oblatio munda, quæ in omni loco sacrificatur nomini Dei. » Nec illa nova oblatio est, nec proprie veteris renovatio in Golgotha acta, sed illius perpetua continuatio, quamvis eodem modo non fiat. Etenim dum in cruce cruento modo per realem sanguinis a corpore separationem Christus oblatus est, hic per mysticam sanguinis a corpore separationem incruento offertur modo: ideo panem et vinum se junctim consecramus; sed idem est sacrificium, idem Pontifex, eadem victima, idem scopus, idem amor. Hac de causa Christus addidit: « Hoc facite in meam commemorationem... mortem Domini annuntiabitis donec veniat. » Hæc est catholica Ecclesiæ circa sacrificium doctrina, quam dilucide Conc. trid. exponit (1), et hanc credimus quoties ad sacra mysteria peragenda accedimus.

5. Quamobrè nobis presbyteris a Christo commissum est quotidie, usque ad mundi exitum divinissimum hoc sui corporis et sanguinis sacrificium offerre. Quantum hoc munus sit, quanta potestas, quis non videat? Etenim veteris legis sacerdotium ejusque sacrificia quid sane cum novæ legis sacerdotio et sacrificio comparari queant? Multa tum temporis, quæ sacerdotium quo-

(1) Sess. xxii, cap. i.

dammodo extollerent in scripturis sanctis numerabantur: sacerdotii apparatus et ornamenta Pontificis, lapides pretiosi et tintinnabula, tabernaculum et Sancta sanctorum; sed quæ hæc sunt ut nunc temporis meminisse possimus? Quid animantium victimæ, quas Deus ut se indignas rejecit? Nunc novæ legis sacerdos magnus Christus est Dei Filius, idem victima est immaculata, holocaustum mundissimum infiniti apud Deum pretii; nos vero hanc victimam offerimus, huic sacerdoti unimur, ut veri ejus ministri in holocausti oblatione.

6. « Cum videris Dominum immolatum, inquit S. Jo. Chrysostomus, et jacentem, et sacerdotem sacrificio incumbentem ac precantem, omnesque pretioso illo sanguine rubentes, an putas te adhuc cum hominibus et in terra esse?... Stat enim sacerdos non ignem gestans (sicut Helias) sed Spiritum sanctum; preces multo tempore fundit; non ut fax demissa cœlitus apposita consumat, sed ut gratia in sacrificium delapsa per illum omnium animos inflammet, et argento igne purgato splendiores efficiat (1). » Mirabilia sane hæc sunt, quæque, quamvis quotidie agimus, intelligere nullatenus possumus: mysterii enim verbo prolato, mortalibus manibus illum qui sedet ad Patris dexteram gestamus; ei benedici-

(1) De Sacerd. l. 3, 4.

mus et ut victimam consecratus eum, cujus adpectu cœlestium curia contremiscit, cujus numine inferna loca concutiuntur, et omnia adorant quæ sive in cœlis sive in terris morantur; manducamus et christianis fidelibus manducandum præbemus panem angelorum factum cibum viatorum, omne delectamentum in se habentem, vitæ et gratiæ auctorem, et eorum qui eum diligunt magnam nimis mercedem, quia infinita est et æterna.

7. « O veneranda, igitur cum S. Augustino dicam, sacerdotum dignitas, in quorum manibus Dei Filius, veluti in utero Virginis incarnatur (1)! » Quæ cum ita sint, putamus ne manus tam puras et sanctas haberi posse, quibus Filium Dei gestemus? Cum carnem sumeret Verbum Dei castissimum et virginalem sanctissimæ Virginis sinum elegit; Ecclesia tamen stupore affecta exclamat: « Non horruisti Virginis uterum! » quasi puritas Mariæ virginalis, angelica excellentior, non adhuc tam digna tanto filio fuerit. Nos vero quotidie manibus portare, corde condere, ore sumere sanctissimum Jesu corpus et sanguinem debemus; qua igitur quæso puritate et sanctitate indigemus? « Quo igitur solari radio non puriorem esse oportet manum carnem hanc dividentem? linguam quæ tremendo nimis

(1) Hom. 2 in Ps. xxxvii.

sanguine rubescit (1)? » Hæc præ oculis presbyteri habeant, hæc meditentur « ne quando irascatur Dominus et pereant de via justa (2). » Quid enim indignius sacerdote, qui sciens volensque sacrilego corde tam sancta celebret mysteria? Nonne de eo quod de Juda proditore Christus asseruit dici posset: « Bonum erat ei si natus non fuisset homo ille (3)? »

8. Maxime quod de hoc tanto mysterio agitur, quo cultus religiosus succrescere debet, propagari et confirmari; quo Ecclesia debito Deum honore prosequitur; ipsi gratias quamplurimas pro universis innumerisque collatis mundo beneficiis agit; orat atque nova efficaciter dona exposcit; hominum criminibus veniam ac indulgentiam impetrat; eaque pretiosissimo diluta sanguine, quasi expiationis lavaero expurgat; sicque animas in purgatoriis ignibus detentas liberas reddit. Quid enim Deo gratius quam Filii sui pretiosissimus sanguis in Golgotha effusus? quid efficacius holocausto illo, quod in omnium salutem fuit oblatum? « Accedat igitur sacerdos ad altaris tribunal ut Christus, assistat ut angelus, ministret ut sanctus, offerat vota populorum ut pontifex, interpellet pro pace ut mediator, pro se autem oret ut homo (4). »

(1) S. Jo. Chrys. hom. 83 in Matth.

(2) Psalm. II, 12.

(3) Matth. xxvi, 24.

(4) S. Laur. Inst.

VI.

De Potestate Mediationis.

1. Profecto unus est Mediator noster: « Unus enim Deus, inquit S. Paulus, unus et Mediator Dei et hominum homo Christus Jesus: qui dedit redemptionem semetipsum pro omnibus, testimonium temporibus suis (1). » Cum enim homo a lege Dei defecisset, contra suum Creatorem ac Dominum in rebellionem actus, nonnisi Christus Deus poterat eum Patri suo reconciliare « quia in ipso complacuit (Patri) omnem plenitudinem inhabitare, et per eum reconciliare omnia in ipsum, pacificans per sanguinem crucis ejus, sive quæ in terris, sive quæ in cælis sunt (2). » Quod revera Christus effecit « delens quod adversus nos erat chirographum decreti, quod erat contrarium nobis, et ipsum tulit de medio, affigens illud cruci (3). »

2. Nunc vero in cælis regnans atque ad dexteram Patris sedens, non cessat Christus Mediatoris munus gerere: ipse per sanguinis sui merita iram Dei continet, ne hominum multiplicia puniat crimina. Quapropter D. Paulus hortatur ut ad eum confugiamus: « Habentes ergo Pontificem magnum, qui penetravit cælos, Jesum filium

(1) I. Tim. II, 5-6.

(2) Ad Coloss. I, 19-20.

(3) Ad Coloss. II, 14.

Dei : teneamus confessionem. Non enim habemus pontificem qui non possit compati infirmitatibus nostris; tentatum autem per omnia pro similitudine absque peccato. Ad eam ergo cum fiducia ad thronum gratiæ: ut misericordiam consequamur et gratiam inveniamus in auxilio opportuno (1). »

3. Hoc tamen non impedit quominus et alii mediatores sint, qui non propria virtute nec propriis meritis sed Christi, ad Deum accedant, ut ei obsecrationibus, precibus ac bonis operibus homines reconcilient. Ejusmodi mediatores præcipui sunt sacerdotes ministri Christi: « Omnis namque pontifex ex hominibus assumptus, pro hominibus constituitur in his quæ sunt ad Deum, ut offerat dona et sacrificia pro peccatis: qui condolare possit iis qui ignorant et errant, quoniam ipse circumdatus est infirmitate: et propterea debet quemadmodum pro populo, ita etiam et pro semetipso offerre pro peccatis (2). » Hac de causa Christus nos sui sacrificii ministros constituit; hinc etiam persæpe apostolos ad orandum hortatus est, et liberaliter se cum eis orantibus adfuturum promisit, et quidquid petierint Patrem nomine suo facturum.

4. Id bene intelligentes apostoli frequenti sese orationi dabant: quod etiam ut liberius agerent, S. Petrus diaconos creavit, qui

(1) Ad Hebr. iv, 14-16.

(2) Ad Hebr. v, 1-3.

mensis ministrarent et viduarum orphanorumque curam sumerent (1). Id bene Ecclesia intellexit, quæ sacerdotibus suis quotidianas imposuit preces, eosque sæpe hortatur, ut pœnitentia, precibus et lacrymis iram Dei demulceant, atque misericordiam pro populo sibi subjecto iræpetrent; hinc etiam Episcopi præsertim et qui animarum curam gerunt, populoque præsumt, semel saltem in hebdomada pro eis sacrificium libare tenentur. Frequenter autem Ecclesia Mater nostris auribus intonat: « Inter vestibulum et altare plorabunt sacerdotes ministri Domini et dicent: Parce, Domine, parce populo tuo (2). » Si enim populus peccet, quod non raro facit, si suis vitiis atque pravis moribus iram Dei provocet, putatisne illi Deum præsto fore ut parcat, nisi precibus, sacrificiis, jejuniis et pœnitenti animo aliqui saltem sese pro ejus criminibus mediatores offerant? Qui autem efficacius id præstabant, nisi qui corporis et sanguinis Christi sacrificium conficiunt, ideoque Christo sunt et Deo proximiores? Nisi hi mediatorum munus suscipiant, statim terrarum orbem sus deque verti videbimus, atque justitiæ Dei flagellis in nihilum redigi.

5. At mediatorum officio et potestate donatos oportet proculdubio Mediatoris supremi virtutibus et dotibus condecorari in

(1) A. t. Apost. vi, 2-5.

(2) Joel. ii, 17

mentem rursus revocamus Christam efficacissimum fuisse ac esse Mediatorem, quia « sanctus est innocens, impollutus, segregatus a peccatoribus, excelsior cœlis factus et qui non habet necessitatem quotidie prius pro suis delictis hostias offerre, deinde pro populi (1). » Profecto nos tales esse non possumus nec Christi virtutes æquare: ideo summi non sumus mediatores et mediatio nostra in hoc maxime exerceri debet, ut sanguinis Christi preces et oblationes offerat, quibus preces nostras et bona opera, sed per Dominum Jesum Christum filium Dei jungamus. Attamen hæc oblatio nullo modo ex opere operantis, ut par est, Deo grata esse poterit, nisi expurgati a peccato virtutibus ipsius Christi animas nostras ornemus, atque pro modulo nostro conemur similes Christo esse; et nisi cum eo vitæ sanctitate uniamur ac igne charitatis illius, quam in aliis diffundere necesse est.

6. Sequenti capite de iis loquemur, quæ ecclesiasticis et religiosis viris necessaria sunt, ut Cordis Jesu efficaciter missionem impleant. Hic vero innuere satis erit Christum mediatoris officio optime functum esse, non modo quia homo-Deus erat, sed quia ut homo humilitate summa et obedientia præditus fuit; « Humiliavit enim semetipsum factus obediens usque ad mortem, mortem

(1) Ad Hebr. vii, 26, 27.

autem crucis (1). » Christus ut efficax esset Mediator magno ferebatur zelo et ardore, tum ut honorem Dei offensum repararet, tum ut miseros homines Deo reconciliaret: scilicet Deum patrem suum et homines magno persecutus est amore. Christus denique, ut hoc impleret officium, Deo quod expe-tebat reddidit, triumphum nempe quem de mundo retulit, de carne et dæmone, quia suis a vitæ exordiis pedibus honores, divitias et carnis voluptates subiecit, ac denique cruci affixit. En quæ a nobis, pro nostro, ut dictum est, modulo agenda, et quæ Christus a sacerdotibus expetit, ut digni et effica-ces mediatores sint et populum ipsis sub-jectum Deo reconcilient.

7. Hæc sunt officia, hæ nobilissimæ pote-states, quas a Christo accepimus, ut divinam quam ipse contulit missionem assequere-mur. Videat ex his sacerdos excellentiam atque vocationis suæ magnitudinem, videat quo alto in loco positus fuerit: nos enim sumus « civitas supra montem posita (2) » in quam omnium oculi convertuntur; « Spectaculum facti sumus mundo et angelis et hominibus (3); » a nobis Deus gloriam re-petit, populus autem animæ suæ salutem; nos Deo eorum quæ in mundo fiunt ratio-nem debemus, ut ipse finem quem in homine

(1) Ad Philip. ii, 8.

(2) Matth. v, 14.

(3) I. ad Cor. iv, 9.

condendo sibi proposuit assequatur. Nos enim in terris loco Christi legatione fungimur, ejus vices gerimus, plenissima ejus potestate potimur: ergo sicut ipse quæ debuit exsolvit, atque redemptionis pretium posuit; ita nostrum est hominibus hoc infinitum salutis pretium tribuere, omnique ope contendere, ut Deo honor sit et homines salvi fiant.

8. Quid reliquum esse poterat sacratissimo Jesu Cordi, ut omnes amoris sui thesauros in homines effunderet? Quid amplius largiri nobis poterat, ut ejusmodi thesauros in alios effunderemus? « Ecce constituit nos dominos domus suæ et principes omnis possessionis suæ; » ecce latissime Cor suum aperuit, ut via omnibus pateret atque, potestate ab ipso recepta, ex ejus fontibus quidquid vellemus hauriamus. Etenim « Omnes sitientes, inquit, venite ad aquas: et qui non habetis argentum, properate, emite et comedite: venite, emite absque argento et absque ulla commutatione vinum et lac (1). »

9. Nobis igitur culpæ adscribendum, atque pœna digni erimus, si ignis a Jesu Corde in mundum allatus non accendatur, sed potius extinguatur: nos pastores sumus, nobis grex Christi traditus, ut ad abundantia et salubria pascua ducamus, quæ in

(1) Isa. LV, 1.

ipsius Jesu Corde inveniuntur; atque ut a pascuis mundi venenosis abigamus, quæ a seculi hujus sectatoribus porriguntur. Quapropter cum jam viderimus quæ sit missio et dignitas nostra, quæ relationes nos Christo jungant, quibus nos ipse potestatibus instruxerit; oportet ut quæ a nobis sint agenda consideremus, ut digne et efficaciter missionem hanc adimpleamus et vocatione fungamur, qua in societatem Jesu Christi Domini nostri vocati sumus, cui laus et honor ab omnibus sit.

CAPUT III.

DE IIS QUÆ AB ECCLESIASTICIS ET RELIGIOSIS VIRIS SUNT AGENDA UT MISSIONE A CORDE JESU ACCEPTA BENE FUNGANTUR.

1. Amantissimus Dominus noster Jesus Christus a Patre suo cœli et terræ rex constitutus, cum jam regno terrestri sua morte potitus esset, rediturus ad Patrem, ut regno cœlesti sibi jure debito dominaretur; nobis sacerdotibus non unum, nec duo sed quinque talenta reliquit: quin imo omnes Cordis et regni sui thesauros in nos transtulit; regni hujus terrestres administratores creavit, cum omni imperio et potestate, quæ ipsi erant jure suo et sunt. Sed, hoc parvo temporis intervallo peracto, quo ipse absens